

DIENA

– Dar neteko sapnuoti tokio košmaro, – susiėmusi už galvos pasakoju Mirai. Draugė sėdi ant palangės užsikėlusį koją, jai prie pilvo guli prisirpęs obuolys. – Buvau visa šlapia, širdis daužėsi. – Šiurpas pereina kūnu. Nusipurtau. – O tada dar ausyse skambėjo trylika laikrodžio dūžių.

– Trylika? Negi skaičiavai? – Mira spygso į mane savo žvitriomis žaliomis akimis. Šiandien jos ilgi ir purūs kaštoniniai plaukai meistriškai supinti į netvarkingą kasų karūną.

Miksiu, paskui suabejojusi papurtau galvą ir priglaudžiu nykštį prie apatinės lūpos.

– Žinai, – mėtydama obuolį iš vienos rankos į kitą taria Mira, – nesistebiu, kad sapnavai... košmarą. Juk, žinai, tavo tėvų skyrybos, nauja tėvo šeima ir panašiai... Bet... vis dėlto tai tik sapnas. Nesureikšmink jo.

Draugė sako tiesą, tačiau dar gyvenime neteko sapnuoti tokio tikroviško sapno. Pabudusi puoliau čiupinėti pilvą, ant pirštų galiukų jaučiau šiltą kraują.

Sunkiai iškvėpiu ir iš džinsų kišenės išsitraukiu telefoną. Ekrane pasirodo prieš metus daryta bendra mano, brolio, mamos ir tėčio prie pagrindinės miesto Kalėdų

eglės nuotrauka. Mes plačiai šypsomės, skruostai ir nosys paraudę nuo šaltuko. Tada dar nenutuokiau, kad po kelių savaičių mano gyvenimas apsivers aukštyn kojomis. Turėčiau pakeisti ekrano nuotrauką. Juk tai gyvenimas. Žmonės skiriasi, pamilsta kitus, su jais kuria šeimą... Nieko nėra amžino, tačiau visa tai paprasta ir neskausminga, kai nutinka ne tau. Kai *tavo* šeima subyra... viskas tampa sudėtinga, pyktis akina, išdavystė skaudina.

– Tai buvo *tik* sapnas, – po ilgos pauzės ramiai pareiškia Mira. Įsikišu telefoną atgal į kišenę. Net nesuprantu, kodėl jį išvis išsitraukiau. – Geriau pakalbėkime apie ką nors kita. – Draugė pasisuka ant palangės, dabar abi kojos tabaluoja. Pasideda obuolį tarp šlaunų ir delnais įsitveria į palangės kraštus. Šalia jos dešinės rankos juodu žymekliu užrašyta: *Tavo košmaras yra teatro scena*.

Klausiamai kilsteliu antakį. Nesąmoningai pradėdau pirštais trinti sidabrinį sparnus išskleidusio griausmapaukščio pakabutį, kurį kadaise man padovanojo Geistvidas.

Mira patraukia pečiais.

– Apie, na, žinai, kažką žymiai įdomesnio ir džiugesnio. Na, pavyzdžiui... apie Geistvidą. – Draugė palinksta arčiau manęs ir šelmiškai mirkteli. – Kaip praėjo repeticija sekmadienį?

Suraukiu antakius ir trumpam nudelbiu akis. Gailiuosi, kad savo ilgus plaukus susirišau į arklio uodegą – dabar nėra kaip paslėpti savo raustančio strazdanoto, kaip brolis mėgsta sakyti, elfiško veido.

Liūdesys ir išdavystės kartėlis nusmelkia širdį.

– Rimtai, tylėsi? – Draugė pagriebia obuolį, energingai strykteli nuo palangės ir atsistoja priešais mane. – Ei, baik čia vaidinti paslaptinę. Greitai klok, kaip praėjo ta laukta repeticija?

Tyliu. Mira susiraukia. Stipriai sučiaupiu lūpas ir greitai akimis perbėgu koridorių. Esame vienos.

– Viskas praėjo... gerai.

Mira pakelia antakį ir papučia lūpas. Įnirtingiau pirštas trinu pakabutį.

– Jis buvo labai mielas ir... paslaugus. Nieko... Nieko ypatingo.

Mira minutę apstulbusi mirksi, o tada dramatiškai išsprogina akis ir skėsteli rankomis.

– *Nieko ypatingo?! Tu. Buvai. Su. GEISTVIDU!* Tu-tu-tu jį iškliopinusi jau visą *amžinybę*. – Kaip to įrodymą su obuoliu rankoje ji parodo į mano kaklą. Greitomis paslepiu pakabutį po drabužiais.

Draugė vėpso į mane neslėpdama nepasitenkinimo. Susigūžiu ir nunarinu galvą.

– Kaip man su tavimi sunku, – Mira sunkiai atsidūsta, prisidėjusi obuolį prie kaktos. – Tu vos infarkto negavai, kai jis koridoriuje tave pasigavo ir paklausė, ar galėtum jam pagroti pianinu per mokyklos gimtadienio renginį. Visą penktadienį negalėjai žabtų užčiaupti. Vis tauškei apie jį, kaip bus smagu sekmadienį dviese mokykloje gyventi muzika ir bla bla, o dabar... Ką? Nė žodžio?

Viltिंगai dirsteliu į skambutį ant bjauria žalsva spalva dažytos sienos.

– Kelis kartus jam pagrojau, jis padainavo. Davėme vienas kitam patarimų. Ir viskas.

Draugė prisimerkusi minutę tyli, o tada kilstelėjusi obuolį prabyla:

– Mūsų šulėje velniškai skurdus dailių, talentingų ir *protingų* vaikinių pasirinkimas. Gali ant vienos rankos pirštų juos visus suskaičiuoti. Ir štai, – suspaudžia obuolį abiem delnais, – vienas iš jų stebuklingu būdu yra tavo kaimynas... – Atsikrenkščiu. Draugė dėbтели į mane. – Gerai jau gerai, gyvena *priešais* tave. Bet, žinai, praktiškai kaimynas ir dar... – atsidūsėdama priglaudžia obuolį prie skruosto, – ...geriausias tavo šlykštaus brolio draugas. – Sukryžiuoja rankas ant krūtinės. – Netikiu, kad... tiesiog išdainavo kelias natas, ir viskas. Vile, na žinai, aš dar ne tokia sena, kad patikėčiau, jog vidurnaktį karvės gali duoti šokoladinio pieno, ar kažkas tokio.

Man dega skruostai. Vėl žvilgteliu į skambutį, nesuprasdama, kodėl jis nenori man pagelbėti.

– Rimtai, nieko *romantiško* nenutiko. – *Nors to troškau*, priduriu mintyse. – Juk žinai, kad jam esu kaip *sesutė*. – Nudelbiu akis. Išstarti tą žodį kiekvieną kartą vis sunkiau. Ašaros pačios ima kauptis akyse.

– Ir tu juo tiki?

Patylėjusi linktelio.

– O man atrodo, kad *tu* nori tuo tikėti.

Suraukiu antakius ir sučiaupiu lūpas. Nesuprantu, kodėl Mira taip įsitvėrusi minties, kad Geistvidas man neabejingas. Juk aišku kaip dieną, kad nieko romantiško tarp mūsų *realybėje* niekada nebus.

– Na, žinai, tu tik ieškai priežasties, kodėl verčiau nieko nedaryti.

Išpūtusi akis purtau galvą.

– Tai tiesa. Suprantu, visi bijo būti atstumti, įskaudinti ir... Bet tu net nepamėgini. Tiesiog įsikali į galvą kažkokią tiesą ir net nepriimi minties, kad gal tai melas. Tu tarsi specialiai nori būti mazgote, į kurią visi gali nusivalyti purvinus batus. Kodėl? Nes tiesiog stengiesi iškelti kitų *laimę* aukščiau saviškės ir niekam nepridaryti rūpesčių.

Sunertas rankas stipriai prispaudžiu prie krūtinės ir stengiuosi nepravirkti.

– O, atleisk. Nenorėjau...

– Viskas... gerai, – šniurkšteliu. – Aš to tikrai neišsugalvoju. Jie... neišskiriami. Marta... Ji atsibeldė į repeticiją. Visą laiką riogsojo ant kėdės sukryžiuavusi visas turimas galūnes ir... svilino mane akimis.

Mirai atvimpa žandikaulis.

– Marta sekmadienį atšliaužė į šulę? Ooo... Aha, taip... šūdas. Ko iškart nepasakei, kad ta žiurkė buvo ten. Tai dabar aišku, kodėl ten buvo viskas n-3. Ką ji ten veikė?

Batu ant grindų piešiu nematomus apskritimus.

– Žinai, pasitaisysiu. Geistvidas turi smegeninę mokslams ir muzikai, bet gyvenime yra naivesnis net už seną bobutę. Juk plika akimi matyti, kokia šlykštynė ir psichopatė yra Marta. Nesuprantu, kaip Žydrūnė galėjo mus iškeisti į ją.

O aš galiu. Žydrūnė nuo mažens mėgo dėmesį ir gražius daiktus, bet to nesureikšmindavau ir stengdavausi netikėti, kad ji su mumis trainiojasi dėl Šarūno ir Geistvido,

nors buvo milijonas įrodymų. Ji vis mėgindavo įsiprašyti pas mane į svečius, domėdavosi, kaip sekasi vaikinams, o brolis po Žydrūnės apsilankymų pasigesdavo vienų ar kitų marškinėlių. Draugė išsigindavo ką nors paėmusi, o ir dėl dingusių drabužių niekas nekėlė triukšmo. Šarūnas dažnai mėtydavo daiktus kur papuola ir vėliau pamiršdavo, kur ką palikdavo. Tie pradingę marškinėliai galėjo būti kur nors nutrenkti, o gal sunėšioti ir pamiršti. Tik broliui išsikrausčius suvokiau, kad tie į minčių pakampes nugrūsti įtarimai nebuvo iš piršto laužti. Žydrūnė pas mane nebesiveržė, tarsi iš gausybės rago traukdavo pasiteisinimus, kodėl negalėtume drauge praleisti laiko. O po kelių mėnesių tiesiai šviesiai pareiškė, kad nebenori būti mano draugė. Netrukus ją jau matydavome su Marta.

– Kaip manai, Žydrė išpliurpė Martai apie Geistvidą? Gal todėl ji ten buvo?

Trukteliu pečiais. Man net baisu pagalvoti, ko Žydrūnė galėjo pripasakoti Martai.

Mira stipriai mane apglėbia. Nesipriešinu.

– Atleisk, – sušnibžda draugė. – Ir man skaudu, kad Žydrūnė taip negražiai pasielgė. Bet, na žinai, gyvenimas juda į priekį. Ji žino: jeigu plepės, tada ir mes plepėsime. – Mira uždeda delnus man ant pečių. – Juk mes turime nemažai kompromituojančių nuotraukų. – Susiraukiu. – Taip, taip, žinau, tu esi vienuolė ir verčiau rankas nusikapotum, nei jas panaudotum, bet, na žinai, netyčia leptelėti vieną kitą kartą, kad esame nepėsčios, tikrai nepakenks. Tegul ta išdavikė žino, kad mes ne mazgotės.

Mira sako tiesą, kad ir kaip nenoriu to pripažinti. Žydrūnė nori būti mėgstama ir dėl populiarumo bet ką padarytų.

Čaižiai nuskamba skambutis į pamoką. Įžengusios į prakitą bei pigiais saldžiais kvepalais atsiduodančią melsvai dažytą klasę mes tiesiai patraukiame prie galinio suolo. Mira atsainiai ant stalo krašto padeda neprakastą obuolį. Nužvelgiu savo daiktus. Lengviau atsikvepiu suvokusi, kad šįkart vaikinai nespardė mano daiktų po visą klasę.

Viena paskutinių į klasę įsliūkina smulkutė mergina. Susigūžusi Aleksandra Reginytė skuba užimti savo vietą klasės gale. Kaip visada, jos susiriebalavę juodi garbanoti plaukai supinti į ilgą kasą ir surišti anglies juodumo kaspinu, ji vilki keliais dydžiais per didelius juodus drabužius. Jos didelės rudos akys abejingos aplink vykstančiam gyvenimui. Aleksandra sėdi ant kėdės kraštelio ir įnirtingai pirštais trina kažkokį amuletą ant juodos odinės virvelės. Ji tai daro nuolatos.

– Į ką žiūri? – pasiteirauja Mira ir nuseka mano žvilgsnį. – A, į beprotę.

– Ar kada nors susimąstei, kodėl...

– Kodėl ta psichė su mumis klasėje? – net nesistengdama prislopinti balso pareiškia draugė. Sunerimusi stebiu Aleksandrą. Ji nė nekrusteli ir kitaip neišsiduoda, kad girdėjo kandžius žodžius. – Rimtai, jos vieta psichūškėj. Geriau nekreipk į ją dėmesio, dar tau išpranašaus kokią, žinai, nelaimę.

Suspaudžiu lūpas ir nenoromis nusuku žvilgsnį nuo Aleksandros. Mira teisi. Aleksandros geriau nejudinti.

Paskutinės į klasę įžengia Marta, Deimantė ir Žydrūnė. Bendraklasių dėmesys akimirksniu nukrypsta į jas. Vaikinių veiduose atsiranda susižavėjimas, o merginos pasidalija į kelis frontus: vienų akyse matyti pavydas, kitų – pasigėrėjimas, o trečių – pasišlykštėjimas. Marta plačiai šypsosi. Jos niekad netrikdė tokia nuomonių įvairovė. Kiek tik ją atsimenu, ji visada siekdavo būti lydere, mėgo visus šokdinti pagal savo dūdelę. Tik darželyje ir pradinėse klasėse dar nebuvo tokia bjauri. Priešingai, buvo gana draugiška ir netgi viena kitai padėdavome ruošti namų darbus, keisdavomės lipdukais, kuriais puošdavome savo dienoraščius. Bet vieną dieną viskas pasikeitė. Marta pradėjo iš manęs tyčiotis ir tyčia man kenkti. Diena iš dienos patyčios stiprėjo, ir klasiokai prisidėjo, kad neatsidurtų Martos priešų sąrašė.

Vis tiek kartais norėčiau būti jos vietoje – akį traukiančia asmenybe, į kurią nukrypsta žvilgsniai, vos ji peržengia durų slenkstį.

Tačiau tik kartais.

Nenorėčiau būti tokia bjauri kaip Marta ir skriausti kitų. Jei ne jos tėvų turtai ir statusas, tikriausiai niekas aplink ją nešokinėtų. Ypač Žydrūnė. Paskutiniaus Miros duomenimis, Žydrūnė yra tikra kylanti socialinių tinklų žvaigždutė. Jos profilyje gausu nuotraukų iš prabangių Martos namų ir įvairių vakarėlių, į kuriuos ji patenka būdama šios draugė.

Susigūžusi nužvelgiu Martą, šokoladinį batonėlį žiaurmojančią Deimantę ir galiausiai Žydrūnę, kuri koketiškai pamerkia akį klasės neklaužadoms. Visos trys vilki mėlyno

atspalvio palaidines. Be abejonės, Žydrūnė drabužius gavo iš Martos. Tokių vargiai pavyktų rasti „Humanoje“ už kelis eurus.

Marta pastebi mano žvilgsnį. Jos šypsena nutrupa ir kažkas stingdančio žybteli jos mėlynose akyse. Greitai nukreipiu žvilgsnį į sulankstyta matematikos vadovėlį, suklijuotą lipnia juosta, jį pagriebiu ir atsiverčiu praėjusios pamokos uždavinius.

Girdžiu, kaip man iš kairės sunkiai atsidūsta Mira. Žinau, kad ji nė neketina nusukti akių ir ryžtingai atremia Martos žvilgsnį. Kartais trokštu būti tokia drąsi akiplėša kaip Mira.

VAKARAS

Jaučiuosi nusikalusi. Muzikos mokykloje fortepijono mokytoja liepė groti vis tą pačią pirštus išnarinančią melodiją. Stebiuosi, kaip jie dar laikosi. Kita vertus, neturėčiau stebėtis mokytojos elgesiu. Juk po kelių mėnesių vyks konkursas, ir ji į mane deda daug vilčių. Šiandien pabrėžė, kad, nors esu tobulai įvaldžiusi techniką, mano muzikai trūksta gyvybės ir charakterio. Tarsi melodiją grotų robotas, o ne žmogus.

Gana taiklus apibūdinimas.

Autobuse mokytojos žodžiai niekaip neišėjo iš galvos. Mintyse mėginau save apibūdinti, bet nepavyko. Tarsi tikrai būčiau robotas, kuriam galima primesti savo valių ir mintis.

Užkilusi liftu į ketvirtą aukštą prieinu prie melsvų buto durų. Kelias minutes lūkuriuoju, buku žvilgsniu spoksodama į rankeną. Bute tvyro stiprus vyno tvaikas. Pasišlykštėjusi suraukiu nosį. Skubu pasikabinti paltą, nusispirti rudeningus batus ir įsmukti į savo kambarį. Išgirstu mamos balsą. Sustingstu. Įtempiu ausis. Man pasivaideno?

– Mantvile, čia tu? – nerišliai surinka mama.

Nepasivaideno.

– O kas dar?

Mama dar kažką suburba. Aš vis dar stypsau vietoje, nežinodama, ar man eiti tiesiai į savo kambarį, ar įkišti nosį į svetainę. Net neabejoju, kad ant staliuko stovės nugertas raudonojo vyno butelis, o mama drybsos ant sofos. Ant jos žydrų prasagstytų marškinių, be abejonės, bus užtiškę keli raudoni lašai vyno. Jeigu drįsiu leptelėti dėl alkoholio, mama puls karštligiškai gintis, kad tai tik *viena* taurė.

Viena taurė kasdien šešis mėnesius iš eilės.

Nenoriai įtipeu į svetainę. Viskas lygiai taip, kaip ir įsivaizdavau. Man suspaudžia širdį. Tačiau ne tai skaudžiausia. Užsimerkusi ji užduoda *motiniškus* klausimus.

– Kaip mokykloje?

– Normaliai.

– Kaip muzikos mokykloje?

– Normaliai. Ruošiuosi... konkursui.

– A. – Minutę patyli. – Šaldiklyje yra blynų su varške.

Žvelgiu į mamą, stipriai sugniauždama per petį pirmosios kuprinės diržus. Mama atsimerkia ir vėpso pro purviną langą į niekur.

– Mama, blynus suvalgėme prieš kelias savaites. Juk sakiau ne kartą.

Mama tyli.

– Išsivirk koldūnų.

– Ir jie baigėsi prieš mėnesį.

Mama vėl tyli. Tikriausiai mėgina prisiminti, ko dar galėtų būti šaldiklyje.

– O picos yra?

Vos nepradedu kvatoti balsu. Prieš tėčiui išeinant mama bodėjosi pusfabrikačiais, pirkdavo tik šviežius produktus. Apie greitąjį maistą nebūdavo nė kalbos. Alkoholis irgi buvo didžiausias priešas. Girtas žmogus jai buvo pats bjauriausias ir blogiausias asmuo visoje galaktikoje.

– Taip, dar yra kelios sūrio picos, – pameluojau. Iš tiesų šaldytuve nieko nėra jau kelias dienas, užtat spintelėje prikrauta vyno butelių.

– Gerai. Pasišildyk. Pavalgius eik daryti namų darbų. – Mama priglaudžia taurę prie lūpų ir siurbteli vyno. Noriu nusukti akis, bet nepajėgiu. Man ir koktu, ir graudu regėti tokią mamą. Dar didesnę pyktį jaučiu tėčiui, šio reginio priešasčiai. Negi prie altoriaus išstarti žodžiai yra tokie menkaverčiai ir lengvai užmirštami?

Mama pastato taurę ir, nenuleisdama žvilgsnio nuo dangaus, alkūne atsiremia į fotelio ranktūrį. Nė nepastebi apvytusių kambarinių gėlių ant palangės, o kadaise jas taip puoselėjo. Apdulkėję voratinkliai kampuose taip pat nesukelia jokių emocijų. Mane apima noras pribėgti prie mamos, stipriai suimti ją už gležnų pečių ir gerai papurtyti. Aš

noriu ją susigrąžinti. Noriu, kad namus pripildytų ruošiamo maisto kvapai, kad ji nuoširdžiai domėtusi, kaip man sekasi mokykloje, o ne klaustų tik iš įpročio. Niekad nebūčiau pagalvojusi, kad išsiilgsiu jos kamantinėjimų, nurodinėjimų tvarkingai pasidėti batus, suplauti indus...

Niekas nebus taip kaip buvo.

Žvilgsnis nukrypsta į nuotraukomis nukabinėtą sieną. Visos fotografijos, kuriuose buvo tėv... Albertas, nukabinotos ir mamos suplėšytos į smulkius skutelius. Jai užmigus, kruopščiai surinkau skiautes ir raudodama savo kambaryje suklijavau lipnia juoste.

– O kaip tau sekėsi darbe? – mėginu tęsti pokalbį.

Mama tyli ir neduoda jokio ženklų, kad išgirdo mano klausimą. Gal ir neišgirdo. Po minutės pakartojau garsiau. Ji nereaguoja. Pasiduodu. Apsisuku ant kulnų ir susigūžusi nusliūkinu į savo kambarį.

Po valandos gaunu žinutę nuo Alberto. Skaudžiai sukandusi dantis perskaitau ją kelis kartus. Klausia, kaip man sekasi ir ar galėsiu šį savaitgalį su jo naująja šeima atšvęsti įsėsėrės gimtadienį jų namuose. Nors žinutė išsiūsta iš Alberto telefono, greičiausiai ją parašė *pamotė*. Albertas su broliu prieš tris mėnesius net nepasveikino manęs šešioliktojo gimtadienio proga. Jų šaltumas ir abejingumas drasko širdį, o jų feisbuko nuotraukos su nauja šeima galutinai pribaigia. Brolis nemėgo kelti nuotraukų su manimi, o su naująja įsėsere ir mažuoju broliu kas kita... Viskas pasikeitė.

Naujojo *broliuko* savo akimis dar nemačiau ir net nenoriu pamatyti.

Albertas ilgiau nei metus nuo šeimos slėpė romaną su kita moterimi, o kai nauja gyvybė jau beldėsi į pasaulį, padavė mano mamai skyrybų dokumentus ir, susirinkęs daiktus, išvyko.

Kaip taip galima?

Ištrinu žinutę ir padedu ant stalo telefoną. Iširdusi susmunku ant lovos ir įsikniaubiu į pagalvę. Rėkiu į ją iš visų plaučių. Netrukus pagalvė sudrėksta nuo ašarų.

NAKTIS

— **P**agaliau pasirodei, mieloji mano, – už nugaros išgirstu romų moterišką balsą.

Krūpteliu. Klapsėdama akimis atsigrežiu. Prie pailgo griozdiško stalo sėdi akį traukiantį moteris. Vilki ilgą nėrienuotą erškėtrožių raudonumo suknią. Veidą slepia panašaus vyšnių atspalvio šydas, o ant galvos – žvilganti tamsiai raudona karūna.

Iškart suprantu, kad tai itin ryški asmenybė. Pavydas sugnybia širdį.

– Prisėsk, – moters balsas švelnus ir lipnus it medus.

Nužvelgiu kambario viduryje kėpsantį juodą medinį stalą. Ant jo tvarkingai sustatytos trys sidabrinės daugiašakės žvakidės, apkibusios voratinkliais, ir du pailgi pilkšvai mėlyni vazonai su sudžiūvusiais augalais. Prie stalo stovi penkiolika aukštų ultramarino spalvos audiniu apmuštų kėdžių. Trylika jų puošia išdrožinėti įvairūs gyviai.